

Kdo se odváží zastavit obří příliv migrantů, je obviňován téměř ze zločinu proti lidskosti

 radiouniversum.cz/weigl-jiiri-3d-kdo-se-odvazi-zastavit-obri-priliv-migrantu-je-obvinovan-temer-ze-zlocinu-proti-lidskosti

15. října 2023

Jiří Weigl Díl 3/4

Text 15.10.2023 28 min Přehrát

#Demokracie #Migrace

Bez jakékoli diskuse česká vláda nedávno odkývala dříve odmítané každoroční kvóty na masové přijímání migrantů, takže se před námi rýsuje budoucnost konfliktů, které jsme zatím znali z reportáží z Francie, Holandska či Švédska. Opakovaně se tak potvrzuje, že jsme demokracií, kde je vůle lidu až to poslední, co vládu zajímá.

V předchozí části jsme s Jiřím Weiglem rozebírali celkovou degeneraci české politiky a politických stran, a náš host v této souvislosti mimo jiné uvedl: „Česká vláda kapitulovala před nátlakem na umožnění masové migrace, rozšíření masové migrace po celém území Evropské unie. Prostě kapitulovala na české národní zájmy, přestože věděla, že drtivá většina společnosti odmítá, aby u nás vznikly paralelní společnosti nepřizpůsobivých cizinců.“

Martina: Pane doktore, jaké by bylo řešení, myslím tím účinné, dlouhodobé řešení? Jakým způsobem se zhostit této už chronické migrační krize? Máte na to nějaký recept, včetně toho, zda je možné, aby jiná vláda evropskou migrační dohodu vypověděla?

Jiří Weigl: Myslím, že je třeba změnit azylové zákonodárství, které platí v celé Evropě a které vznikalo po nástupu komunismu. Celý tento systém byl vlastně vytvořen pro lidi, kteří prchali před politickým pronásledováním v zemích, kde zvítězil komunismus – takže v podstatě jim na míru toto azylové zákonodárství vytvořeno.

Martina: Na to je ale možné říct, že mnozí také prchají před politickým pronásledováním.

Jiří Weigl: Ty milióny lidí před politickým pronásledováním neprchají, to je prostě sociálně motivovaný pohyb. A i kdyby prchali před politickým pronásledováním, tak je jasné, že Evropa nemůže přijmout celou Afriku. Kdyby tímto způsobem bylo přistupováno k azylové politice, dejme tomu v 50. letech i na Západě, takže by se Spojené státy rozhodly, že přijmou všechny Číňany, kteří by byli rádi odešli z Maovy Číny deťané kulturní revolucí, a všemi těmi kampaněmi – tak dneska by se ve Spojených státech mluvilo čínsky. To prostě není racionální legislativa, která je vhodná pro současné poměry.

Myslím, že v Evropě to nikdy takhle vždycky neplatilo – ten totální liberalismus, otevřené hranice, a pocit povinnosti přijmout každého, kdo zaklepá. Vzpomeňme si jenom na dobu, kdy jsme vstupovali do Evropské unie – my jsme byli vnitrozemský stát, z hlediska Evropské unie, a vzpomeňme, co Slovensko muselo splnit v oblasti ochrany hranic, aby se vůbec kvalifikovalo pro členství v Evropské unii, co všechno muselo vybudovat na svých východních hranicích, které měly být východními hranicemi Evropské unie. To bylo ještě o 20 let zpátky. Dneska jsou evropské hranice otevřené, přichází sem, kdo chce, je humanitární povinností otevřít přístavy, otevřít letiště, otevřít všechno, a který politik, hlavně v Itálii, nebo v nejexponovanějších zemích, se odváží lodě neziskových organizací – financovaných vládami evropských zemí, které do Evropy navážejí tisíce migrantů – zakázat, zkomplikovat, zastavit jejich přístup do přístavu, tak je obviněn téměř ze zločinu proti lidskosti. Takže ochrana hranic je jedinou cestou.

A zrovna tak Evropská unie nevytváří žádný tlak na země, které migraci umožňují. Tunisko, které je příjemce evropské pomoci, a je závislé na evropských trzích, je dnes hlavním dodavatelem migrantů do Evropy, je země, která je na tom z Afriky relativně nejlépe, a přesto

dáváme zapravdu jejich občanům, že mají právo vystěhovávat se do Evropy, a žádat tady o azyl. Mezi migranty převažují lidé z Bangladéše, převažují Indové, země, kde žádné války neprobíhají. Čili to je všechno pouze zástěrka pro to, že multikulturalismus, a vytvoření multietnické společnosti se stalo pro elity, které dneska vládou, prioritou. Ale ony se mezi to nepočítají, necítí se být součástí toho, a tito lidé také v těchto čtvrtích, ve kterých žijí migranti, nežijí, a nebudou žít. Toto je velmi neblahý, ale téměř nezlomný trend.

Martina: Myslíte, že ta smlouva je vypověditelná?

Jiří Weigl: Tak jsou vypověditelné všechny smlouvy. Všechny smlouvy jsou vypověditelné.

Naše sdělovací prostředky převzaly ukrajinskou propagandu, takže se asi nedozvídáme objektivní, jasné a nestranné informace

---

Martina: My jsme se tady bavili o migraci především z Afriky, Blízkého východu, ale jak se díváte na migraci z Ukrajiny?

Jiří Weigl: Migrace z Ukrajiny je trochu jiný fenomén – má dlouhodobou tradici. Já jsem někde viděl čísla, kolik obyvatel měla Ukrajina po rozpadu Sovětského svazu, bylo to přes 50 miliónů, někde píšou 51, někde 55. Prostě bylo to nad 50 miliónů. Před invazí Ruska na Ukrajinu v loňském roce to bylo pod 30 milionů. Čili to je dramatický úbytek obyvatelstva za 30 let samostatnosti. To je naprosto unikátní vývoj, který mimo jiné svědčí o tom, jaké poměry na Ukrajině panovaly, protože její občané hlasovali nohama, jak se říká, a odcházeli za lepším do světa, a my jsme byli jednou ze zemí, kam Ukrajinci tradičně směřovali. Čili vlastně několik set tisíc jich tady pracovalo už do války – 200, 300 tisíc, nevím přesně – a vlastně celé obory, jako stavebnictví, zemědělství, jsou prakticky dnes bez Ukrajinců nepředstavitelné. Takže vlna, která následovala po agresi, přišla do připraveného prostředí, částečně jsou nám Ukrajinci etnický, kulturně, daleko bližší než migrace, která postupuje přes Středozemní moře do západní Evropy,

čili s nimi tady žádné vážné problémy nebyly. Naopak tady byli potřebnou pracovní silou, která zde v některých oblastech chyběla, a vykonávali práce, které Češi vykonávat nechtěli. Pro hodnocení toho, co se vlastně na Ukrajině děje, nebo neděje, bychom potřebovali mír opravdu reálný obraz situace, co se na Ukrajině odehrává, jak tato válka vlastně probíhá, kde se bojuje, kde se nebojuje. Ukrajina je obrovská země, a bojuje se na její východní straně.

Martina: Vy máte pocit, že nemáte reálný obraz o tom, jak probíhají boje na Ukrajině?

Jiří Weigl: To určitě nemám. Myslím, že si každý uvědomuje, že naše sdělovací prostředky převzaly ukrajinskou propagandu – která je logická u země ve válce, kde si musí udržovat nějakého bojového ducha a optimismus mezi obyvatelstvem – takže asi nesděluje vždy objektivní, jasné a vždy nestranné informace. Ale myslím, že my, kteří přímo na frontách nepůsobíme, bychom si zasloužili přeci jenom nějaké objektivnější informování.

Nicméně tady platí, že válka neprobíhá na celé Ukrajině, že boje jsou tedy na východě. Rusové útočí na některé infrastrukturní body po celém území, nebo vojenské objekty po celém území, nicméně větší část Ukrajiny může, a také žije, relativně klidným životem, jako vždycky – probíhá tam normální život, úřady fungují, pole se obdělávají, firmy pracují, a tak dále. A přesto milióny lidí odešly do zahraničí a setkaly se s velkým pochopením, solidaritou, pomocí, a tak dále. A teď, jak tento konflikt trvá dál, tak si řada lidí klade otázky, jak to tedy je. Je tady spousta mužů, kteří se dostali z bojující vlasti ven, a najednou zjišťujeme, že na léto odjely desetitisíce lidí na dovolenou zpět.

Martina: Zpět domů.

Jiří Weigl: Zpět domů, čili to je otázka. Do země sužované válkou se nejezdí na dovolenou. Nebo jezdí? Prostě jsou to zvláštní situace. A je nepochybné, že masová přítomnost Ukrajinců na našem území už nikdy nezmizí.

Martina: Přesto, chápete to jásání, které můžeme slyšet od mnohdy vládních představitelů na téma, kolik tady zůstane ukrajinských odborníků, a že je to skvělé? Ano, jsou zde mnozí ukrajinští odborníci, ale myslíte si, že nikomu nedochází, že tito lidé by pak velmi chyběli k obnově své vlastní země?

Jiří Weigl: To je zásadní argument, který platí pro celou migrační problematiku. Protože západní země, které jsou cílem migrace, vlastně berou z postižených zemí to nejlepší, co tam žije, co tam je schopné – tedy ty nejsilnější, nejvzdělanější lidi.

Martina: Pokud o tom tedy rozhodují.

Jiří Weigl: Tak to jásání, o kterém mluvíte, je velmi sobecké. Oni tady určitě mnozí zůstanou, mnozí chtějí zůstat, a pro Ukrajinu je to nepochybně tragédie, je to nepochybně tragédie, která do budoucna podvazuje možnosti její obnovy. O tom není sebemenších pochyb. Na druhé straně tady navždy zůstane velmi silné propojení mezi naší zemí a Ukrajinou, a vzájemný pohyb lidí odsud tam, a zpátky, bude velmi silný, a musíme počítat s tím, že s tím přijde i spousta problémů.

Ukrajinci získávají strašlivou zkušenost na frontách. Projít frontou, projít tím vražděním, projít takovými mezními situacemi, ve kterých se ocitají desítky tisíc lidí, to velmi nabolává standardní způsoby chování, myšlení, prostě schopnost vrátit se do společnosti a fungovat tam znovu tak, jako před válkou. To bude pro Ukrajince velký problém, a určitým způsobem se to může přenést i k nám. Musíme s tím počítat. Pro lidi, kteří se účastnili tohoto vraždění, je velmi obtížné se zařadit zpátky do společnosti.

Snahou genderové a progresivistické ideologie je snaha rozbít společnost na seskupení menšin. Je třeba se vrátit k demokratické většině.

Martina: Myslíte, že máme tendenci a způsobilost k tomu, abychom do budoucna začali na všechny občany pohlížet jakožto na rovné před zákonem? Asi mi rozumíte.

Jiří Weigl: V poslední době se objevilo pár příkladů, kde se zdálo, že přístup možná není úplně stejný, není úplně rovný, že tam jsou různé...

Martina: Já tím myslím ale skutečně všechny – menšiny, migranty, ať už jsou odkudkoliv, myslím tím genderové menšiny. A jestli ještě vůbec máme schopnost pohlížet na občana, jakožto na člověka, který si je se svým kolegou rovný před zákonem?

Jiří Weigl: Tato tendence, která tady je a která je nám vnucována, se snaží rozbít společnost na seskupení menšin. To je prostě jeden ze základních principů genderové ideologie a progresivistického ideového proudu. Takže společenství menšin, myslím, že je špatně, a je třeba vrátit pozornost zpět k demokratické většině, ke standardním principům politické demokracie, kde tomu musí odpovídat i právní souvislosti. Rovnost před zákonem je naprosto zásadní pro jakoukoliv svobodnou a demokratickou společnost. Takže to platí.

Martina: Pane Jiří Weigle, vy jste tady zapochyboval, že jste informován o tom, jak se věci skutečně mají, ať už na bojišti, nebo celkově. Pokud se člověk pídí, a čte třeba indické servery, nebo latinskoamerické, tak si nelze nevšimnout, že některé arabské země, a také africké, nesdílejí se Západem stejný postoj k válce na Ukrajině. Je možné pojmenovat nějaké, řekněme, společné důvody, nebo má každá tato země, každý tento stát, své vlastní důvody, své vlastní zájmy?

Jiří Weigl: Zájmy jsou samozřejmě u každé země různé, ale celkově platí, že země Asie, Afriky, Latinské Ameriky, nemají úplně dobrou historickou zkušenost se západní dominancí, s hegemonií Spojených států a jejich spojenců v západní Evropě. Oni vědí, že mnohé z nich byly předmětem podobných intervencí v minulosti. Známe na západní polokouli Monroeovu doktrínu, kterou vyhlásily Spojené státy na samém úsvitu svého mocenského vzestupu, a tak dále. Takže to všechno je spojuje, a ony využívají této situace, aby se trochu emancipovaly, aby si pro sebe získaly výhodnější postavení. Ony jsou také předmětem vývozu téhle ideologie, kdy jsou jim vnucovány různé politické koncepce, systémy, různá doporučení, velmi necitlivé, která nemají oporu v jejich tradicích, protože po tisíciletí, po staletí, žili jinak, v jiných kulturních tradicích. Moderní Západ se chová velmi přezíravě a necitlivě k jejich kulturnímu a historickému dědictví. Takže to všechno vede tyto země k tomu, že pokud mají příležitost projevit nějaký nezávislejší postoj, tak to činí.

Rusko nebylo koloniální velmocí, není tedy v jejich očích, v jejich historii, zapsáno tímto způsobem, a řada těch zemí měla tradici spolupráce s východním blokem, se Sovětským svazem. A to všechno se určitě zúročuje v tom, že Rusko není zdaleka tak izolováno, jak se tady ve střeně Evropě myslí. A také spousta těchto zemí, především Indie, Čína, jsou dneska hospodářské velmoci, které jsou schopny více než nahradit výpadky, které působí západní embargo na Rusko, a velmi na tom vydělávají. Takže ony mají zájem na tom, aby se tyto dobré vztahy s Ruskem udržely.

Západ dělá všechno pro to, abychom nebyli konkurenceschopní, a snažíme se to nahradit mocensky, zahušťováním atmosféry ve světové politice, a vznikem bloků nové studené války

---

Martina: Indie, Čína, Brazílie, jižní Afrika, Rusko, to jsou základní státy ekonomického společenství BRICS, a můžeme se dočíst, že desítky zájemců stojí ve frontě na vstup do tohoto ekonomického společenství

– dokonce i takoví hráči, kteří byli doposud bráni jako opora americké politiky, Saúdská Arábie, Pákistán, Egypt. Co z toho můžeme vyčíst? Podporuje to samozřejmě částečně i to, co jste říkal před chvílí, ale přeci jenom jsem už četla, že jde až o 40 zemí, které projeví zájem vstoupit do BRICSu, a to už je opravdu velká číslovka.

Jiří Weigl: Hovořili jsme o tom, jak se svět v posledních dekadách proměnil. Jedním z charakteristických rysů této proměny byl přesun bohatství ze Západu na Východ. My jsme se tady utěšovali tím, jak nám globalizace prospívá, a jak je dneska moderní Západ společností především služeb, a celý průmysl vlastně odešel někam na Dálný východ, a do Indie, do Číny, do jihovýchodní Asie. A výsledek ovšem byl takový, že všechny západní země, včetně Spojených států, včetně západoevropských velmocí, jsou dneska předluženy, jejich vlády uskutečňují veškeré hospodářské programy na dluh. A tím, kdo je velkým věřitelem Západu, a nejen Západu, je dneska Čína. Ta má největší devizové rezervy, má obří zdroje, které začíná investovat po světě.

Když přijdete do Latinské Ameriky a zabýváte se tím, kdo je největšími partnery jednotlivých zemí, tak s překvapením zjistíte, že téměř u všech je na prvním místě Čína, ne Spojené státy. Čili svět se proměnil v těchto zásadních hospodářských vazbách totálně, a Čína je dneska obrovský hospodářský kolos. Ale nejen Čína, i Indie jí velmi zdatně sekunduje. A v Africe se to začalo projevovat dávno před ukrajinskou válkou, že Západ prakticky Afriku vyklidil, a Čína tam realizuje velké infrastrukturní projekty, je největším odběratelem afrických surovin. Rozmach Číny zvedl růst cen surovin, takže tyto země jsou závislé na čínském hospodářském vývoji daleko víc, než jak tomu bylo v bývalých koloniálních metropolích. To všechno se projevuje.

Martina: Jde z toho na vás úzkost?

Jiří Weigl: Na mě jde úzkost především z toho, že my – teď myslím my, jako Západ – se tomu snažíme čelit tím, že vyhrocujeme vztahy s Čínou, a chceme ji nějakým způsobem izolovat a bojkotovat, místo toho, abychom podnikli takové kroky, abychom se stali konkurenceschopnějšími, abychom byli opět těmi zeměmi, kde se vyplatí investovat. Abychom byli v čele všech inovačních procesů, abychom prostě byli konkurenceschopní. My děláme všechno pro to, abychom konkurenceschopní nebyli, a snažíme se to nahradit v mocenské oblasti, v tom, že bude houstnout atmosféra ve světové politice, že tady budou vznikat bloky nové studené války, nebo něco podobného. Myslím, že to není dobrá cesta, že bychom se měli vrátit tam, kde jsme začali. Že bychom měli hodnoty, které Západ přivedly na civilizační vrchol, oživovat a uchovávat, a ne je likvidovat, a vymezovat se proti tomu, co nás učinilo bohatými a prosperujícími.

Všechny příspěvky s Jiří Weigl

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.